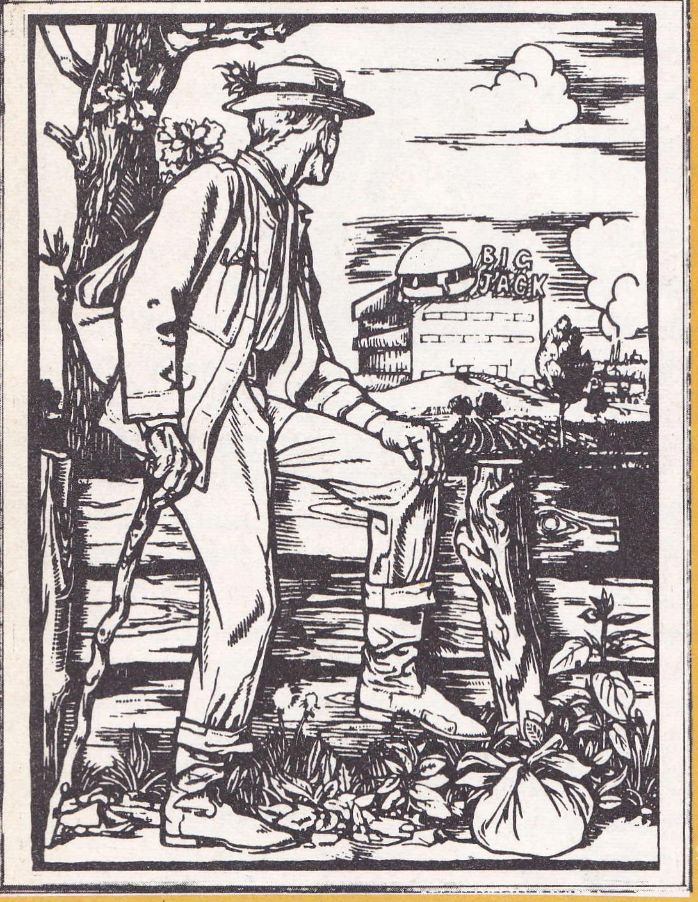
το αντιδοτο

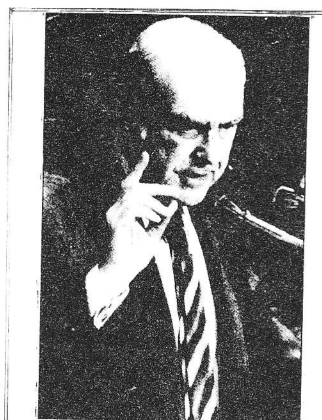
Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 2.000
ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΤΟΥ 1933 ΚΑΙ ΟΙ «ΝΑΝΟΙ» ΤΟΥ 1988
Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ 10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΙΤΟΥ: Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ
HANS GÜNTHER: ΠΛΑΤΩΝ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ(IV)
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
CHARLES GULBERT: Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ
ΠΕΝΘΕΑ: ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ-ΡΙΚΟΦ. Η ΔΕΞΙΑ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

ΤΕΥΧΟΣ 11

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
(Μηνιαίο ανέντατχο περιοδικό)
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Γιάννης Σορώτος
Συντάσσεται από Επιτροπή
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή για 12 τεύχη 1400 δρχ.
Συνδρομή για 6 τεύχη 800 δρχ.
Τιμή τεύχους: Δρχ. 100

EDITORIAL

Κάθε μήνας που περνά, μας κάνει περισσότερο αισιόδοξους για την τελική έκβαση του αγώνα που δίνουμε. Κάθε καινούργιο τεύχος του περιοδικού ενισχύει την αξιοπιστία μας, κάνει περισσότερο κατανοητές τις θέσεις μας και τις προθέσεις μας και διευρύνει τον κύκλο των νέων και αγνών συναγωνιστών που συσπειρώνονται γύρω από την προσπάθειά μας.

Το **ΑΝΤΙΔΟΤΟ** ξεπερνά ομαλά και δίχως κλυδωνισμούς την κρίσιμη φάση της παιδικής του ηλικίας. Με δέκα τεύχη στο ενεργητικό του, με πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές θέσεις απόλυτα σταθεροποιημένες και με μια γραμμή δράσης που εναρμονίζεται στις σύγχρονες απαιτήσεις των καιρών, το **ΑΝΤΙΔΟΤΟ** γίνεται πλέον όργανο παρέμβασης, προβληματισμού και πληροφόρησης, όχι μόνο μέσα στον Ελληνικό χώρο αλλά κύρια στον Ευρωπαϊκό.

Σε πείσμα όσων είχαν προφητεύσει καλοπροαίρετα ή όχι την αποτυχία μας, δηλώνουμε ότι υπάρχουμε και θα υπάρχουμε για πολύ καιρό ακόμα.

Το περιοδικό αφού ολοκληρώσει τον πρώτο κύκλο των δώδεκα τευχών, θα περάσει αυτόματα στην περίοδο ενηλικίωσής του.

Βαθύτατα ανανεωμένο, με περισσότερες σελίδες, με περισσότερη επικαιρότητα με ένα καινούργιο σχήμα εξωφύλλου που ήδη φιλοτέχνησε με πολύ αγάπη ο σύντροφος Αριστοτέλης Καλέντζης, το **ΑΝΤΙΔΟΤΟ** θα ριχτεί μ' ενθουσιασμό σ' αυτή την καινούργια φάση του Αγώνα.

Το **ΑΝΤΙΔΟΤΟ** είναι αρκετά αυτοδύναμο για να αντιμετωπίσει μόνο του κάθε δύσκολη κατάσταση.

Δεν έχει ανάγκη ούτε από ινστρούχτορες ούτε από χρηματοδότες.

Έχει ανάγκη μόνο από συντρόφους.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

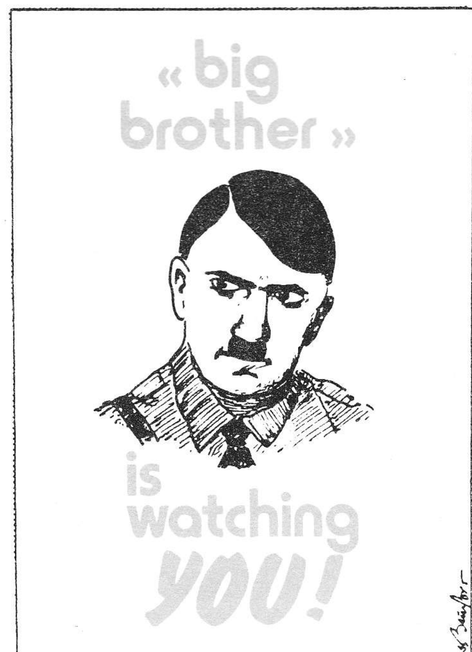
Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 2.000

Βρισκόμαστε σήμερα στο κατώφλι του 21 αι. Ενός αιώνας μέσα στον οποίον θα κριθούν τα πάντα, τόσο το μέλλον της Ευρώπης και του κόσμου, όσο και η εξέλιξη του κινήματός μας. Στον «εθνικιστικό» χώρο συναντάμε σήμερα πολλές τάσεις, πολλές προτάσεις στρατηγικής και τακτικής όσον αφορά τα πεδία του πολιτικού και κοινωνικού στίβου μέσα στα οποία πρέπει να κινηθεί ο εθνικισμός. Έτσι έχουμε τους οπαδούς της «εθνικής δεξιάς», του εθνικοσισιαλισμού, του φασισμού, τους εθνικοεπαναστάστες.

Δε θα σταθώ στο παρόν κείμενο ν' αναλύσω τους οπαδούς της κάθε τάσεως ξεχωριστά. Δηλώνω όμως ότι για την «εθνική δεξιά» θα επανέλθω σ' επόμενο τεύχος. Μέχρι σήμερα αν θέλαμε να χωρίσουμε τους εθνικιστές στα δύο, θα τους χωρίζαμε σε «συντηριτικούς» κι «επαναστάτες» και τις δύο λέξεις τις βάζω σε εισαγωγικά διότι δεν αντικατοπτρίζουν το πραγματικό περιεχόμενο των εννοιών «συντηρητισμός» κι «επαναστατικότητα».

Οι πρώτοι κατάντησαν τον εθνικισμό εναλλακτική πρόταση του συστήματος, κι άρρηκτα συνδεμένο με τις μικροαστικές συνθήκες της εποχής μας. Οι δεύτεροι μια γελοία καρικατούρα της ψυχικής ανωμαλίας τους, κάτι σαν τσίρκο για να διασκεδάζει το σύστημα, αυτό που λέμε Hollywood Ναζί. Αποτέλεσμα της δράσης και των δύο ένα μεγάλο μηδενικό.

Κι όμως το εθνικιστικό κίνημα σήμερα έχει πάρα πολλούς άξονες για ν' ασκήσει την πολιτική του, για ένα νέο εναλλακτικό δρόμο, πέρα απ' τα κατεστημένα της «δεξιάς» και της «αριστεράς».

Υπάρχουν τεράστια προβλήματα που έχει συσσωρεύσει ο καπιταλισμός στις χώρες μας. Ανεργία, φυλετικά προβλήματα σε δεκάδες χώρες της Ευρώπης, οικολογική καταστροφή, οικονομική ανασφάλεια μια και τα Ευρωπαϊκά νομίσματα, είναι υπόδουλα του δολλαρίου, κατάρευση πάσης φύσεως αξιών, συνέχιση του ηγεμονισμού των ΗΠΑ κι ΕΣΣΔ, πολιτιστική ισοπέδωση των τοπικών κι εθνικών πολιτισμών απ' τους διεθνείς οργανισμούς, την ανάπτυξι σε ρυθμό χελώνας της Ευρωπαϊκής Άμυνας. Σ' όλα αυτά προστίθεται κι η ψυχολογική διάβρωση των κρατών μας απ' την προπαγάνδα των κομμουνιστών.

Τα παραπάνω προβλήματα είναι σχετικά ίδια για όλες τις χώρες της Ευρώπης, γι' αυτό η απάντηση των εθνικι-

στών πρέπει να είναι πανευρωπαϊκή, να έχει προοπτική για μια άλλη Ευρώπη.

Η κοινωνία που εμείς προτείνουμε, είναι μια κοινωνία συμμετοχής του πολίτη στη διαμόρφωση του μέλλοντος της πατρίδας του. Είναι μια πραγματικά ελεύθερη κοινωνία, ελευθέρων πολιτών, που έχει σαν εκφραστή της θελήσεως της το κράτος, ένα λαϊκό πατριωτικό κράτος ένα κράτος ενσαρκωτή της ψυχής του λαού, που προστατεύει την εθνική λαϊκή κοινότητα.

Δεν πρέπει να μείνουμε, κι αυτό το λέω γι' αυτούς που ονειρεύονται εθνικιστικές επαναστάσεις στον ύπνο τους ή κλεισμένοι στους τοίχους ενός γραφείου 50τμ^2, προσκολημένοι στις αναμνήσεις και στα επιτεύγματα του παρελθόντος.

Δεν έχουμε δικαίωμα να ζούμε μ' αυταπάτες. Η κοινωνία των εμπόρων είναι μια πραγματικότητα, η τιμή της κάθε πατρίδος δεν είναι τίποτε άλλο από μια φτηνή μετοχή που ανά πάσα στιγμή μπορεί να πουληθεί απ' τους συνωμότες του διεθνούς καπιταλισμού, οι πολυεθνικές θέλουν να μας ντύσουν στα Λιβάϊς, να μας φτιάξκουν κι άλλα fast-food για να πίνουμε την Coca-Cola μας τρώγοντας χάμπουργκερ, απ' το Μπρούκλιν, κι οι εύποροι αμερικανοί τουρίστες να έρθουν στα νησιά μας για ν' αγοράσουν κανένα τσολιαδάκι με φόντο την Ακρόπολι πληρώνοντας τον φτηνό ραγιαδισμό μας.

Σήμερα δεν υπάρχουν πατρίδες. Υπάρχουν μόνο ζώνες επιρροής του παγκοσμίου καπιταλισμού. Σε 20 χρόνια δεν θα υπάρχει Ελλάδα, για τον απλούστατο λόγο ότι η περιοχή που ονομάζουμε σήμερα Ελλάδα θα είναι ιδιόκτητος χώρος που θ' ανήκει στην ΙΤΤ, στην IBM ή στον Κοσκωτά. Το ίδιο θα ισχύει και για τις άλλες χώρες. Το Βέλγιο π.χ. θα ανήκει στον κ. Ρότσιλντ ή στον κ. Χάμμερ.

Σε λίγο χρονικό διάστημα (βλέπε 1992) «δε θα χρειαζόμαστε τις εθνικές μας σημαίες», γιατί θα υπάρχει αυτή της ΕΟΚ, με τ' αστεράκια ή ακόμα καλύτερη το άστρο του Δαυΐδ! «Δε θα χρειαζόμαστε ούτε τις εθνικές μας γλώσσες».

Για την παγκόσμια συναδέλφωση αρκεί μια γλώσσα η εσπεράντο του κ. Λάζαρου Ζάμενχωφ.

Δεν έχουμε σήμερα την πολυτέλεια να κυνηγάμε φαντάσματα. Ο μπολσεβικισμός έχει πετάξει με τον Γκορμπατσώφ και τα τελευταία υπολείματα υπολήψεως του Μαρξ.

Η Ρωσική νεολαία γαλουχείται με τους ρυθμούς της ντίσκο καπνίζοντας μαριχουάνα, δοξάζοντας την «ελεύθερη» κοινωνία της δύσεως, και το κομμουνιστικό μανιφέστο κατάντησε χαρτί υγείας.

Εμείς ως εθνικιστές πρέπει να καταγγείλουμε τόσο τον φιλελεύθερο καπιταλισμό όσο και τον κομμουνισμό.

Σημειώνουμε δε ότι δεν μπορεί να υπάρξει κανένας διάλογος μεταξύ της μεγαλομεσαίας αστικής τάξεως με το κίνημά μας. θα γκρεμίσουμε όλες τις γέφυρες της αστικής τάξεως με την εξουσία. Το μέλλον της Ελλάδος και της Ευρώπης πρέπει να είναι η εθνοκρατία.

Απέναντι στην αστική διαφθορά και το κομμουνιστικό διέξοδο, οι ευρωπαϊκές λαϊκές πατριωτικές δυνάμεις συνεχίζουν να τραγουδούν το «Ευρώπη εθνικιστική, εθνικιστική ξανά, ενάντια στον κομμουνισμό και καπιταλισμό»,

έως τα λάβαρά μας κυματίσουν απ' την Κύπρο μέχρι τα Ουράλλια.

Πριν τελειώσω θέλω να πω ορισμένα πράγματα γύρω απ' τη νέα πορεία που χαράζει το Αντίδοτο απ' το 10ο τεύχος του, πέρα απ' το σημείωμα της συντακτικής επιτροπής.

Όπως θα διαπιστώνεται κι εσείς οι ίδιοι, στο Αντίδοτο έχουν αλλάξει πολλά πράγματα, κι όχι τόσο στον αριθμό των σελίδων του και στο χρώμα που υπάρχει, **όσο στην ποιότητα της ύλης του.** Πληροφορούμαι τους αναγνώστες μας ότι στα επόμενα τεύχη του περιοδικού θα υπάρχουν κείμενα πάνω στις πολυεθνικές, στον «λαϊκό» καπιταλισμό, στην ενοποίηση της κοινής αγοράς, στο οικονομικό δίκαιο της ΕΟΚ:

Έτσι θα έχετε την ευκαιρία να διαβάσετε για πρώτη φορά, και το τονίζω, σ' εθνικιστικό περιοδικό αναλύσεις και θέσεις πάνω σ' αυτά τα καυτά σημερινά προβλήματα. Έως σήμερα αυτά τα έντυπα που θέλανε να λεγόντουσαν εθνικιστικά, σας μιλάνε για τη μεγάλη ιδέα, για τον κίνδυνο του μπολσεβικισμού,

και για τη μάχη του Βερολίνου καθώς και τα λόγια απ' τα τραγούδια των S.S., λες και δεν υπήρχανε πιο σπουδαία πράγματα για ν' ασχοληθούνε. Κρίμα διότι κάποτε ο εθνικισμός ήταν 100 χρ. μπροστά από την εποχή του, και σήμερα ορισμένοι τον έχουνε κάνει ιδεολογία παλαιολιθικής εποχής.

Το Αντίδοτο λοιπόν μέσα απ' τη μεγάλη ποιοτική στροφή που επιχειρεί προσπαθεί να συνδιάσει την επαναστατικότητα, το ριζοσπαστικό τρόπο σκέψεως, την κριτική στα κύρια θεμέλια του καπιταλιστικού συστήματος, την υπεύθυνη και σοβαρή πολιτική γνώμη, τη φαντασία.

Δεν θα γίνουμε ποτέ μέσα απ' το Αντίδοτο ούτε τα εθνικιστικά δεκανίκια του καπιταλισμού, ούτε κι απολογητές της περιόδου 1930-45. Το Αντίδοτο είναι φορέας μιας νέας εθνοκρατικής πολιτικής και κοινωνικής σκέψεως.

Τα λαβαράκια με τους αγκυλωτούς τ' αφήνουμε στους ηλίθιους και τις αστικές προτάσεις στους συμβιβασμένους. Όπως προφητικά είχε δηλώσει ο Αριστοτέλης Καλέντζης το Αντίδοτο είναι περιοδικό κοινωνικού προβληματισμού. Ελπίζουμε με τη νέα μας μορφή να τον δικαιώνουμε και να κάνουμε το Αντίδοτο ένα πραγματικό πολιτικό περιοδικό κοινωνικής παρέμβασης για μια νέα κοινωνία.

Χρήστος Χαρίτος

ΣΤΙΣ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1988 ΚΑΙ ΩΡΑ 7 μ.μ. ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ «ΕΛΛΑΣ» ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΗ ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ». ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ (ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΑΙΟΛΟΥ 106 3ος όροφος)

ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΤΟΥ 1933 ΚΑΙ ΟΙ «ΝΑΝΟΙ» ΤΟΥ 1988

Με τον θάνατο του Hess, πέθανε και ο τελευταίος Τιτάνας του μεγάλου κατακλυσμού των ιδεών και των έργων του αιώνα μας.

Υπάρχουν φυσικά ορισμένοι άλλοι στη ζωή, που έπαιξαν κάποιο ρόλο στο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ Κίνημα της δεκαεταίας το '30, όπως Degrelle, Barbie...

Στα λίγα χρόνια της πολιτικής μου ζωής, είχα την ευκαιρία να γνωρίσω προσωπικά άνδρες - Τιτάνες. Δεν ήταν τόσο μεγάλες προσωπικότητες όπως ο Scorzeny, ο Rudel, ο Barbie... αλλά αξιωματικοί και οπλίτες των WAFFEN SS, διαφορετικών εθνικοτήτων που ζουν μακριά από την πατρίδα τους ως πολιτικοί πρόσφυγες.

Απ' όλους αυτούς θυμάμαι την σοβαρότητά τους, την εξυπνάδα τους και την ικανότητά τους για δημιουργία κάτι που λείπει από τους σημερινούς ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ. Τα τελευταία 10 χρόνια το μόνο που έκαναν οι «Επαναστάτες» ήταν να

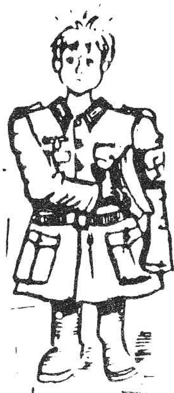
συμμετέχουν σε κηδείες μνημόσυνα... Ο Εθνικοσοσιαλισμός έχει αρκετές επετείους για όλο τον αιώνα και δεν χρειάζεται άλλες. Το ειρωνικό είναι ότι στις συγκεντρώσεις αυτές για τους Τιτάνες-ήρωες, παρευρίσκοντο περισσότεροι ηλίθιοι παρά επαναστάτες.

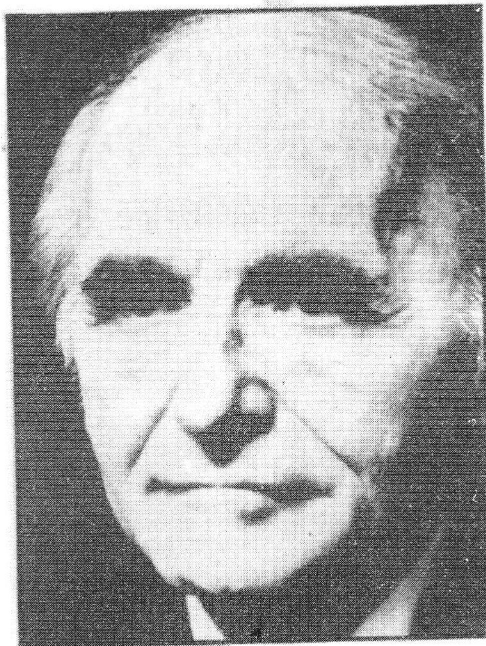
Την ημέρα που θα σταματήσουμε να κηδεύουμε τους ήρωες του 33, την ημέρα που δεν θα ζει κανένας, τι θα κάνουν οι νάνοι για τον Εθνικοσοσιαλισμό;

Το Μεγάλο Ατού που είχαν οι ήρωες του 33 ήταν γιατί μπόρεσαν να ενώσουν την θυσία με την πραγματικότητα και αυτό ήταν που τους έκανε **ΜΕΓΑΛΟΥΣ.**

Γι' αυτό όταν βλέπουμε τους «κοντούς» με τις στολές τους και τα παράσημά τους που προσπαθούν να ζήσουν όπως το 1933, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε για τις βλακείες τους και την ανικανότητα τους, είναι να γελάσουμε.

Πιστεύουν ότι θυσιάζονται αλλά είναι όπως τα μικρά παιδιά που παίζουν με τα στρατιωτάκια. Πιστεύουν ότι είναι οι διάδοχοι των Τιτάνων, αλλά δεν είναι τίποτα παραπάνω από τα σκουλήκια που ζουν από τα πτώματα των Ηρώων.

Πού βρίσκονται οι ηγέτες που θα μας οδηγήσουν σε πολιτικές νίκες;

Το μόνο που έχουν οι «NAZI» είναι η ηλιθιότητα γεμάτη από ρομαντισμό.

Προσωπικότητες όπως ο Miquel Serrano, ο Leon Degrelle... άνδρες από ατσάλι, έξυπνοι, ικανοί. Δεν ήταν μόνο εθνικοσοσιαλιστές, αλλά ικανοί άνδρες που μπόρεσαν να γίνουν πρεσβευτές, συγγραφείς, στρατηγοί, ήρωες.

Που βρίσκωνται οι διάδοχοί τους;

Όχι φυσικά ανάμεσα στους σημερινούς «Fürhers». Με τον θάνατο του Hess, κλείνει η αυλαία (αν και λείπουν ορισμένες κηδείες ακόμα) και πλησιάζει η ώρα των Τιτάνων της γης.

Ήταν η τελευταία ευκαιρία για τους «NAZI» του κουκλοθεάτρου να βγουν στους δρόμους.

Τώρα όμως, που τελειώνουν οι νεκροί δεν ξέρουν τι να κάνουν με αυτούς που ζουν σήμερα.

Έχει έλθει η ώρα για τους πραγ-

ματικούς δημιουργούς. Το καρναβάλι των «Στοών» τελείωσε.

Δεν υπάρχει στρατηγική, τακτική, δεν υπάρχει εξυπνάδα. Πιστεύουν ακόμα στην «ελίτ» που την καταλαβαίνουν και λάθος. Δεν υπάρχει ένα πρόγραμμα αγώνα αλλά βαδίζουν με αυτοεμπνεύσεις. Δεν πιστεύουν στην ένωση γιατί ο καθένας τους πιστεύει ότι είναι ο «Fürher» Και στην πραγματικότητα δεν τους ενδιαφέρει τίποτε άλλο από την παρέα τους.

Δεν τους ενδιαφέρει η πολιτική κατάσταση όχι για τίποτε άλλο, αλλά γιατί είναι ανίκανοι να βγουν στους δρόμους, και όταν βγαίνουν μας μιλούν για το 1933.

Πριν καιρό μια δημοσιογράφος ενδιαφέρθηκε να μας πάρει μια συνέντευξη για την υπόθεση Barbie. Φυσικά αρνηθήκαμε γιατί δεν είμαστε οι «αρμόδιοι».

Σκεφτείτε να καλούσαν στην τηλεόραση, τον οποιοδήποτε από τους «Führer» να μιλήσει για την κοινωνική ασφάλιση, για τον συνδικαλισμό ή για την Παιδεία.

Οι «Führer» θα μιλούσαν για το Έθνος, την Τάξη, την Ασφάλεια - τίποτε περισσότερο.

Ναι, ο Hess πέθανε. **Ο τελευταίος ΜΕΓΑΛΟΣ των Τιτάνων γύρισε στην εποχή του.** Η τραγωδία του Hess είναι γνωστή όπως και η υπόθεση Barbie. Δυστυχώς είναι «φαντάσματα» μιας άλλης εποχής. Ο κόσμος αλλάζει. Οι καιροί έχουν αλλάξει. Τα λάβαρα βρίσκωνται στα μουσεία.

Αυτοί που τα κρατούσαν θα μείνουν για πάντα στη μνήμη μας σαν ήρωες.

Η δική μας εποχη χρειάζεται πολιτικούς που να μπορούν να δημιουργήσουν νέες εποχές.

Νοσταλγούμε τον Hess και τους Τιτάνες του '33, αλλά δεν μπορούμε να τους αντικαταστήσουμε.

Οι Εθνικοσοσιαλιστές του σήμερα έχουν κολλήσει στο παρελθόν από ανικανότητα να συνεχίσουν τη ζωή για το μέλλον. Γι' αυτό ας μην είναι τόσο ηλίθιοι να πιστεύουν ότι «ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ».

Μια διαφορετική ερμηνεία της φυγής των Κλεφταρματωλών

Τακτικός στρατός από Μανιάτες και Ρουμελιώτες

Η κακή μοίρα των αγωνιστών του '21 μετά την νίκη της επανάστασης είναι πολύ γνωστή στο πλατύ κοινό. Λιγότερο γνωστή, αλλά άμεση συνέπειά της είναι η φυγή χιλιάδων από αυτούς στην Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Στο ερώτημα ποιός φταίει για αυτό το πρωτοφανές γεγονός, η συνήθης απάντηση που δίδεται είναι ότι φταίνε οι Βαυαροί. Σαν

Γράφει ο
ΑΡΗΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ξένοι που ήταν, δεν μπορούσαν ούτε να καταλάβουν, ούτε να συμπαθήσουν τους αγωνιστές.

Τότε όμως πώς εξηγείται το γεγονός ότι η φυγή ξεκίνησε επί Καποδίστρια;

Μια άλλη άποψη κατηγορεί όλες τις τότε κυβερνήσεις για εγκληματική αδιαφορία και αγνωμοσύνη απέναντι σε αυτούς που με το αίμα τους θεμελίωσαν την νέα Ελλάδα.

Αυτές οι δυο απόψεις και όλες οι παρεμφερείς προς αυτές που κυκλοφορούν, κάνουν μια προσπάθεια ηθικολογικής ερμηνείας του γεγονότος. Συνέβη ένα πράγματι τρομερό γεγονός, και ψάχνουν να βρουν ποιοι ήταν οι «κακοί» για να τους φορτώσουν τις ευθύνες.

Παραβλέπουν το γεγονός ότι πέρα από τον παράγοντα της ηθικής, υπάρχουν και κάποιοι άλλοι παράγοντες που καθορίζουν πιο αποφασιστικά τις πράξεις των ατόμων και των ομάδων μέσα σε κάθε κοινωνία.

Ποιοι είναι αυτοί; Μα ο τρόπος που είναι δομημένη η κάθε κοινωνία, ο ρόλος που παίζει το κάθε άτομο και η κάθε ομάδα μέσα σε αυτήν· τα συμφέροντά τους, που για μερικά άτομα ή ομάδες ανάγονται σε ανάγκη επιβίωσης· στην μάχη που δίνουν για την επιβίωσή τους και οι διάφοροι οργανισμοί της κοινωνίας αυτής, και ανάμεσά τους και το ίδιο το κράτος.

Ας δούμε πώς όλα αυτά εφαρμόζονται στην περίπτωσή μας. Στην πρώτη περίοδο του «ΤΟΤΕ», είχαμε ενδελεχώς ασχοληθεί →

με το ποιοι ήταν πράγματι οι κλεφταρματωλοί πριν από την επανάσταση: Άνθρωποι που ζούσαν από τα όπλα τους. Άλλοτε κρατούσαν την τάξη για λογαριασμό των Τούρκων. Άλλοτε πάλι ερχόντουσαν σε ρήξη με αυτούς, αλλά να μην φαντασθούμε ότι κάναν εθνική αντίσταση. Περισσότερο εκτρέπονταν στη ληστεία. Λίγα χρόνια πριν από την επανάσταση, η Τουρκική εξουσία συνέτριψε την κλεφτουργιά. Οι κλέφτες έμεναν... άνεργοι...

Ο ίδιος ο Κολοκοτρώνης βρέθηκε στα επτάνησα και υπηρέτησε στον Αγγλικό στρατό.

Εν τω μεταξύ οι συνθήκες για την επανάσταση ωρίμασαν... Όταν αυτή ξέσπασε, χρειάστηκε τις υπηρεσίες των μόνων Ελλήνων που ήξεραν την τέχνη των όπλων. Οι κλεφταρματωλοί, προσέφεραν αυτές τις υπηρεσίες κατά κανόνα έναντι μισθού. Η ανεργία είχε τελειώσει γι' αυτούς. Μέσα στην φωτιά του πατριωτικού πολέμου πίστεψαν στην εθνική ιδέα. Και συνέχισαν να πολεμάνε και όταν δεν υπήρχε μισθοδοσία... Και ύστερα ήλθε η νίκη...

Είτε, όμως πρόκειται για άτομα είτε για ομάδες ατόμων, είτε για έθνη, οι χειρότερες δοκιμασίες έρχονται μετά τη νίκη...

Το καινούργιο ελληνικό κράτος δεν μπορούσε να δομηθεί με τον τρόπο που ήταν δομημένη η Οθωμανική Αυτοκρατορία ή τα άλλα κράτη της Ανατολής.

Η κοινή απαίτηση ήταν να θεμελιωθεί ένα κράτος επάνω στα Ευρωπαϊκά πρότυπα. Στον τομέα του στρατού, αυτό σημαίνει ότι ο κάθε καπετάνιος δεν θα είχε μια δική του περιοχή που θα ήταν απόλυτα κυρίαρχος, όπως πριν. Αλλά ότι θα έπρεπε να ενταχθεί στη στρατιωτική ιεραρχία. Να δίνει διαταγές στους κατωτέρους και να δέχεται από τους ανωτέρους. Μα όταν είχαν ζήσει μια ζωή διοικώντας αυτόνομα καπετανάτα, ήταν εύκολο κάτι τέτοιο; Λίγοι το πέτυχαν. Οι περισσότεροι όχι... Όποια και να ήταν η κυβέρνηση με όση συμπάθεια και αν τους έβλεπε, δεν θα ήταν δυνατόν να στελεχώσουν έναν ευρωπαϊκού τύπου στρατό.

Ούτως ή άλλως η ανεργία ξαναγινόταν πραγματικότητα γι' αυτούς.... Πώς θα ζούσαν; Είχαν δημιουργήσει με το αίμα τους έναν καινούργιο κόσμο, στον οποίο δεν χωρούσαν. Το νέο ελληνικό κράτος, το λαμπρότερο δημιούργημα της ζωής τους, τους καταδίκαζε σε θάνατο από πείνα... Ποιός μπορούσε να ζητήσει τις υπηρεσίες τους; Μόνο σε ένα κόσμο που ήταν χτισμένος με τον ίδιο τρόπο με τον κόσμο που τους γέννησε, χωρούσαν. Και αυτός ο τόπος υπήρχε, και ήταν πολύ κοντά. Η Οθωμανική αυτοκρατορία εξακολουθούσε να χρειάζεται αρματωλούς...

Έτσι, η ελληνική επανάσταση, νομοτελειακά έφαγε και αυτή τα παιδιά της, όπως συμβαίνει και με κάθε άλλη επανάσταση που έγινε ή που θα γίνει.

Ας είναι ελαφρό το χώμα που τα σκεπάζει...

Η ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΑΤΑΦΙΑ

Η παραίτηση του στρατηγού Ματαφιά από το Υπουργείο Αιγαίου αν και έλαβε χώρα πριν από την συνάντηση Παπανδρέου-Οζάλ στο Νταβός γνωστοποιήθηκε ένα μήνα αργότερα.

Η παραίτηση είναι συνδεδεμένη με την αποδυνάμωση του νομοσχεδίου για την παλλαϊκή άμυνα στο Αιγαίο και την έντονη διαφωνία του στρατηγού για την μονόπλευρη καλλιέργεια «φιλικού» κλίματος εν όψει του Νταβός. Το αποχαιρετιστήριο μήνυμα του στρατηγού υπήρξε ένα «δριμύ κατηγορώ» για την κυβερνητική πολιτική και μια προειδοποίηση για τους εθνικούς κινδύνους που εγκυμονούν. «Σταθείτε απέναντι στο Νταβός με νηφαλιότητα και περίσκεψη. Οι υποσχέσεις για ειρήνη προξενούν πάντα δικαιολογημένη ανακούφιση ιδιαίτερα σε ένα λαό μη φιλοπόλεμο, σαν τον δικό μας.

Είναι όμως ακόμα πολύ νωρίς να θεωρήσουμε ότι οι κίνδυνοι έχουν οριστικά εκλείψει αφού τα λόγια ειρήνης δεν συνδέονται, για την ώρα και από συγκεκριμένα έργα Ειρήνης. Όσο η Τουρκική στρατιά του Αιγαίου θα διατηρείται απειλητικά παραταγμένη στα Μικρασιατικά παράλια και όσο ο Αττίλας θα πατά τα χώματα της Κύπρου, δεν επιτρέπεται να χαλαρώσει η επαγρύπνησή μας και η υψηλή θέση προτεραιότητας για την άμυνα και την ασφάλεια του ελληνισμού... Αν το Αιγαίο χαθεί η πατρίδα θα εκλείψει...»

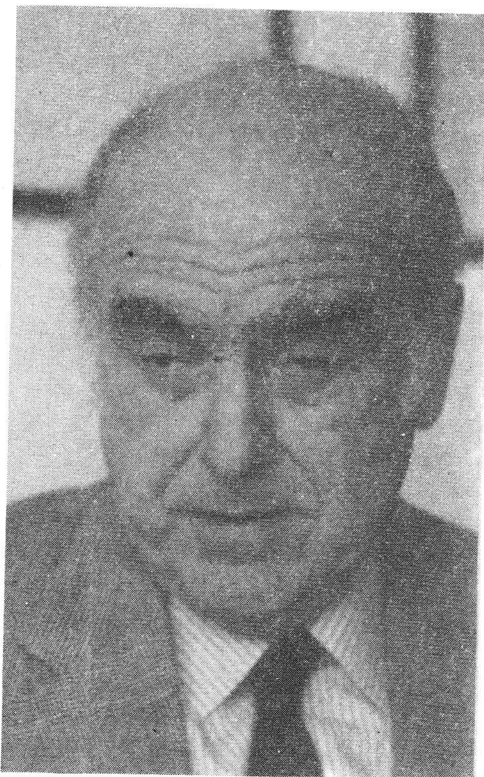

Ο ΑΧΕΛΩΟΣ

Το μεγαλόπνοο όραμα της εκτροπής του Αχελώου δεν βγάζει γέλιο μόνο στις επιθεωρήσεις των Αθηναϊκών Θεάτρων. Βγάζει γέλιο και μέσα στη Βουλή των Ελλήνων,. Για του λόγου το αληθές παραθέτουμε την παρακάτω επερώτηση των βουλευτών Καλογιάννη και Βεζδρεβάνη.

«Ο κ. Πρωθυπουργός κατά την πρόσφατη επίσκεψη του στα Ιωάννινα, αποκαρδιωμένος από την παγερή συγκέντρωση των Γιαννιτών, θέλησε να τους ενθαρρύνει και να τους γλυκάνει. Και αντί να ρίξει 60 καντάρια ζάχαρη στη λίμνη, όπως έπραξε στο παρελθόν ο Αλή Πασάς για την κυρά-Φροσύνη, πέταξε εν είδει περιστεράς, ένα ακόμη από τα άπιαστα και νεφελώδη οράματά του:

— Ηπειρώτες να είσαστε ευτυχείς γιατί πολύ σύντομα η Ήπειρος θα καταστεί ο συνδετικός κρίκος μεταξύ Ανατολής και Δύσεως και θα συνδέσει τον Ατλαντικό με τον Ινδικό Ωκεανό.

Και οι Γιαννιώτες, που εξεθαμβήθηκαν από το μεγάλο όραμα του Αρχηγού, εγκατέλειψαν τις σημαίες του ΠΑΣΟΚ και έσπευσαν στο Μαντείο της Δωδώνης για να πάρουν τον χρησμό για τα μελλούμενα αφήνοντας στην Κεντρική πλατεία Ιωαννίνων τους λίγους Κορινθίους πρεσβευτάς ως χειροκροτητές. Κατά την επιστροφή των, ερωτηθέντες από τους αποκαμωμένους, από τα χειροκροτήματα Κορινθίους, οι Γιαννιώτες είπαν ότι:

— Άλλοι μάντεις ερμήνευσαν το όραμα του κ. Παπανδρέου ως συνέχεια της θριαμβευτικής πορείας του Ηπειρώτου βασιλέως Πύρρου προς Δυσμάς και του εκ της Ηπειρώτισσας μητρός Ολυμπιάδος, Μεγάλου Αλεξάνδρου προς Ανατολάς, που άλλαξε τον ρουν της Ιστορίας.

Προτιθέμενος λοιπόν να ακολουθήσει την κοσμοϊστορικήν των διαδρομήν, απεφάσισε να διανοίξει μεγάλη λεωφόρο συνδέοντας τον Ατλαντικό με τον Ινδικό Ωκεανό μέσω της Ηπείρου, επεκτείνοντας το κατασκευαζόμενο από τους Άγγλους και Γάλλους τούνελ της Μάγχης και δια της Εγνατία οδού της Σύραγγος Κατάρας και του Αχελώου να διαβεί τον Γρανικό και πλησιάζει τον Ινδό ποταμό...

Ρωτάμε να μας εξηγήσουν οι παρευρισκόμενες ιέρειες για το πραγματικό νόημα του Οράματος του Πρωθιερέως των, κ. Παπανδρέου...»

Ο εικονιζόμενος είναι ένα απ' τα μεγαλύτερα στηρίγματα του συστήματος.

Περίφημες οι δηλώσεις του: «Δημοκρατία χωρίς καπιταλισμό δεν υπάρχει» και «ο εθνικισμός στην οικονομία εμποδίζει την ανάπτυξη του καπιταλισμού».

Τα πέντε πρώτα γράμματα που θα μας στείλετε με την σωστή απάντηση κερδίζουν μια δωρεάν συνδρομή του Αντίδοτου για ένα χρόνο.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

Ο πολιτικός εθνικισμός περιλαμβάνει 3 έννοιες θεωρίες: του φυλετισμού, του πατριωτισμού και του σοσιαλισμού. Δηλαδή όπως καταλαβαίνουμε ο σοσιαλισμός εμπεριέχεται στη φιλοσοφία του εθνικισμού. Ο Μουσσολίνι έλεγε συγκεκριμένα: «Πριν απ' την εμφάνιση του φασισμού ο «εθνικισμός» έκλεινε προς τη δεξιά κι ο σοσιαλισμός προς την αριστερά. Στο φασισμό όμως το ένα αλληλοσυμπληρώνει το άλλο». Ο εθνικός σοσιαλισμός όμως όπως τον αντιλαμβανόμαστε εμείς οι εθνικιστές δεν έχει καμμία σχέση ούτε με το μαρξισμό ούτε και με την αστική σοσιαλδημοκρατία. Εμείς δεν πιστεύουμε στην κολλεκτιβοποίηση της οικονομίας που είναι αποτυχημένη ως το κόκαλο. Δεχόμαστε την ιδιωτική πρωτοβουλία, μέχρι σε ποιό βαθμό, καθορίζεται απ' το κράτος, και την ατομική ιδιοκτησία που να μη φτάνει όμως στα όρια της κεφαλαιοκρατίας. Κι αυτό γιατί το κεφάλαιο και το χρήμα δεν έχουν πατρίδα. Είναι «παγκόσμια». Κι αν το κεφάλαιο καταφέρει ν' αποκτήσει και πολιτική ισχύ όπως γίνεται στις καπιταλιστικές μασονοδημοκρατίες τότε μπορεί να διακιδευτούν εθνικά οφέλη.

Όπως χαρακτηριστικά έγραφε ο Μωρίς Μπαρντές σε μια καταπληκτική ανάλυση της συγχρόνου αλλοτριώσεως απ' το νέο-καπιταλισμό στο βιβλίο του «Σύγχρονοι καιροί», «δε θα λογοσοτήσει ο καπιταλισμός στους κομμουνιστές και στο προλεταριάτο, αλλά στον εθνικισμό και στους εθνικιστές».

Ο Ρόμπερτ Λέϋ έλεγε ότι «σοσιαλισμός για εμάς σημαίνει τι συμφέρει το λαό. Δεν μας ενδιαφέρουν τα ατομικά οφέλη αλλά τα συλλογικά». Ο εθνικοσοσιαλισμός δέχεται τον κεφαλαιούχο αλλά όχι και τον κεφαλαιοκράτη για τους λόγους που προαναφέραμε.

Όλα τα «κοινωνικά» προγράμματα των σημερινών «δημοκρατιών» δεν είναι τίποτε άλλο από πιστή αντιγραφή απ' την σοσιαλιστική επανάσταση που πραγματοποίησε ο «φασισμός». Στην ομιλία του στο Σπορτπαλλάστ το 1942 ο Χίτλερ ανέφερε για ορισμένες μεταρρυθμίσεις υπέρ των εργαζομένων στις ΗΠΑ ότι αυτές έχουν πραγματοποιηθεί και σε μεγαλύτερο βαθμό

απ' τους φασίστες πριν από 10 χρόνια.

Ας τολμήσουν οι απολογητές της καπιταλιστικής ζούγκλας οι «δημοκράτες» να πούνε ποιός έφτιαξε πρώτος εθνικό σύστημα υγείας για να κτυπήσει τη φυματίωση, 8ωρο, 40 ώρες εβδομαδιαίας εργασίας, συναιτερισμούς, κρατικοποιήσεις, εθνικοποίησεις, συμμετοχή των εργαζομένων στα κέρδη των επιχειρήσεων, συλλογικά συμβόλαια εργασίας, άδεια μετά αποδοχών, παιδικές κατασκηνώσεις για τα παιδιά των εργαζομένων, εργατική εστία, επίδομα κυοφορίας για τις γυναίκες και τόσα άλλα.

Ας τολμήσουν να συγκρίνουν έναν εργάτη, τις αποδοχές που έπαιρνε και τα δικαιώματα που είχε στη Φασιστική Ιταλία και στην εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία μ' αυτές της τότε Αγγλίας, Αμερικής, Γαλλίας. Πού να τολμήσουν, Δημοκράτες είναι όχι κι ηλίθιοι.

Και βλέπουμε το τραγελαφικό, εργάτες να βγαίνουν στο δρόμο και να φωνάζουν κατά του φασισμού, αν και θα έπρεπε να είναι οι πρώτοι που να φώναζαν «εδώ και τώρα φασισμός!!!»

Την εποχή που οι εργάτες σκοτωνόντουσαν απ' την αστυνομία και το στρατό γιατί ήθελαν να γιορτάσουν την πρωτομαγιά στις «δημοκρατικές χώρες», στη Χιτλερική Γερμανία η Πρωτομαγιά ήταν εθνική εορτή, και η δεύτερη σε μέγεθος γιορτή της Γερμανίας.

Για μας η σοσιαλιστική πολιτική δεν είναι αγγαρεία, αλλά υποχρεώση απέναντι στην πατρίδα και το λαό. Υποχρέωση απέναντι στο μέλλον του έθνους. Δεν νοείτε να είναι κάποιος εθνικιστής χωρίς να είναι σοσιαλιστής. Αυτά τα δύο είναι δίδυμα αδέρφια. Πάνε πάντα μαζί.

Ο μπολσεβικισμός είναι η μεγαλύτερη εξαπάτηση της εργατικής τάξεως και των εργαζομένων. Στις χώρες του «υποτιθέμενου υπαρκτού σοσιαλισμού» είναι κοινό μυστικό ότι ο εργάτης πεινάει. Και βέβαια τα φιλελεύθερα καθίκια πανηγυρίζουν γιατί λένε ότι ο σοσιαλισμός είναι αποτυχημένος. Έχοντες βέβαια σα βάση το μοντέλο του μαρξισμού. Όταν όμως τους ρωτήσεις για την πλήρη επιτυχία του σοσιαλφασισμού τότε ή το βουλώνουν ή αλλάζουν συζήτηση. Φτάνουν σ' αδιέξοδο.

Γι' αυτό το λόγο για εθνική ανεξαρτησία κι αξιοπρέπεια για κοινωνική δικαιοσύνη, για εθνικοσοσιαλιστικό μετασχηματισμό της μασονικής δημοκρατίας, όλοι οι εργάτες και γενικά οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν τη μάχη μέσα απ' τις τάξεις του εθνικιστικού κινήματος. Κι αυτό γιατί ο εθνικισμός δεν πρόδωσε ποτέ κανένα. Πάντα έκανε περισσότερα απ' όσα υποσχότανε.

Χ.Χ.

ΠΛΑΤΩΝ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

H. GÜNTHER (III)

Κάθε ένας συμπεριφέρεται σύμφωνα μέ τίς κληρονομικές του διατάξεις. Μέσα άπό αύτή τήν άρχή γεννιέται στόν Πλάτωνα ή δυσπιστία του πάνω στήν «έκπαίδευση» τῆς Αθήνας του τότε, έκείνης άκριβώς τῆς Αθήνας πού δοξαζόταν σ' όλόκληρη τήν Ελλάδα σάν τόπος σχηματισμού καί έκπαίδευσης.

Τό ϊδιο ίσχύει καί γιά τήν Φιλοσοφία όπου σύμφωνα πάντα μέ τόν Πλάτωνα είναι ύπόθεση μιᾶς έκλεκτῆς μειοψηφίας.

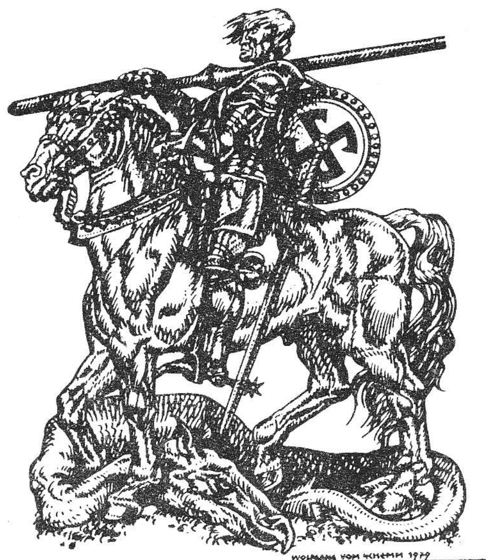
...γιατί έπαφή μ' αύτή δέν έπρεπε νά έχουν οί νόθοι στό πνεῦμα, άλλά οί γνήσιοι. (Πολιτεία 535).

Η Φιλοσοφία λοιπόν είναι καθαρά ύπόθεση τοῦ γένους!...

Ό Πλάτωνας δέν μποροῦσε σέ καμμιά περίπτωση νά σκεφτεῖ διαφορετικά γιατί στήν φιλοσοφία (πού γι' αύτόν άγκάλιαζε τήν άναγκαία γιά τήν έξάσκηση κάθε διοικητικῆς εύθύνης μέσα στό Κράτος μόρφωση) έβλεπε **«τήν έπιστήμη γιά τούς έλεύθερους, γιά τούς άνθρώπους πού ήσαν έραστές τῆς καθαρῆς άλήθειας»** (Σοφιστής 258).

Ή μόρφωση, είχε γι' αύτόν νόημα μόνο στήν περίπτωση τῆς δυνατότητας έρμηνείας τῶν φυσικῶν διατάξεων **«ένός εύγενοῦς άνθρώπου μέ έλεύθερο χαρακτήρα»** (Γοργίας, 485)

«Χρειάζεται νά προεκλέγονται τά πιό σταθερά καί τά πιό γενναῖα καί στά όρια τοῦ δυνατοῦ, τά πιό όμορφα. Στήν συνέχεια δέν πρέπει νά περιοριστοῦμε στήν άναζήτηση προσώπων εύγενικοῦ καί άρρενωποῦ χαρακτήρα άλλά πού διαθέτουν καί έκεῖνα τά φυσικά χαρίσματα κατάλληλα γιά τήν έκπαίδευση πού είπαμε, (Πολιτεία 535).

Μ' αύτόν τόν τρόπο σκέφτεται ένας άπό τούς περισσότερο σοφούς άλλά μετά άπ' αύτόν, πολλοί μικρότεροι φιλόσοφοι διεσάλπισαν τό άνεφάρμοστο δόγμα σύμφωνα μέ τό όποίο τό σύνολο τῆς γνώσης, κάθε ίκανότητα καί κάθε άρετή, μποροῦν νά γίνουν κτῆμα τοῦ όποιουδήποτε.

Μόνον οί καθαρόαιμοι άνδρες έχουν τό δικαίωμα νά φιλοσοφοῦν! Ό Πλάτωνας κατά κάποιο τρόπο είχε άσφαλῶς συνειδητοποιήσει τήν άνάγκη μιᾶς πραγματικότητας, πού έμεῖς σήμερα μέσα άπό τήν φυλετική διερεύνηση, είμαστε ύποχρεωμένοι νά δεχτοῦμε σάν άληθινή· αύτή ή πραγματικότητα δέν ήταν άλλη άπό τό γεγονός ότι άνθρωποι άνατολικῆς προέλευσης σφετερίζονταν τήν έξουσία μέ τήν βοήθεια τῆς σοφιστικῆς σέ βάρος

τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, σέ μιά περίοδο πού πέθαινε ἡ ἄλλοτε κυρίαρχη βόρεια ψυχή τῆς Ἑλληνικότητας.

Ἀναμφισβήτητα παρόμοια ἄποψη βρίσκεται ξεκάθαρη μέσα στόν Πλάτωνα.

Ἡ ἀποστολή τῆς Πολιτείας γιά τήν καλλιέργεια τῆς ἀτομικῆς ἀξίας, γίνεται περισσότερο εὔκολη ἀπό τήν στιγμή πού ὁ στόχος της προσδιορίζεται στήν δημιουργία ὅλο καί περισσότερων ἀνθρώπων ἀξίας, πού μέ τήν σειρά τους θά δημιουργήσουν πολυπληθεῖς ἀξίους ἀπογόνους».

Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο τό ἀντικείμενο τοῦ Πλάτωνος, δέν εἶναι τόσο ἡ προώθηση τῆς ὑπάρξεως τοῦ μεμονωμένου ἀτόμου ἀξίας ὅσο ἡ αὔξηση τῶν φυσικῶν διατάξεων μιᾶς ἀνώτερης ἀξίας. Ὁ σκοπός του δέν εἶναι τό μεμονωμένο ἄτομο ἀλλά τό ἄξιο γένος καθώς καί ἡ πολιτεία πού στηρίζεται σ' αὐτό, ἡ «ἀγαθή πολιτεία» του.

«Καλοσχηματισμένοι καί ἐραστές της ὡραιότητας». Μ' αὐτή τήν ἔκφραση πού περιέχεται στό ἀπόσπασμα τοῦ Κριτία ὁ Πλάτωνας παρουσιάζει τούς χωρικούς τῶν Πρώτων Ἀθηναϊκῶν χρόνων καί ἔτσι πρέπει νά φανταζόταν τά μελλοντικά γένη τῶν Ἑλλήνων. Ἀπό ἐδῶ πηγάζει ἡ ἀνησυχία του γιά τίς νέες γενεές.

Ἀδάμαντος πρός τόν Σωκράτη:

«Ἀπό ὥρα τώρα περιμένουμε μέ τήν ἰδέα ὅτι κάπου θά θυμηθεῖς νά μιλήσεις γιά τήν παιδοποιΐα, τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά γεννοῦν τά παιδιά τους... γιατί πιστεύουμε ὅτι ἡ ὀρθή ἤ μή ὀρθή ἐνέργεια σ' αὐτό τό ζήτημα εἶναι κάτι σπουδαῖο, εἶναι τό πᾶν γιά τό πολίτευμα (Πολιτεία 449).

Ἡ εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων καί ἡ σπουδαιότητά της γιά τό Κράτος! Οἱ λέξεις αὐτές ἔχουν ἤδη προφερθεῖ πρίν ἀπό περισσότερα ἀπό 2.000 χρόνια· σήμερα ὅμως ἡ Δύση ἀποδίδει σπουδαιότητα ὄχι τόσο στά κληρονομικά χαρίσματα ὅσο στήν οἰκονομία, στούς τύπους διακυβέρνησης, στά συστήματα ἐκπαίδευσης τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσωπειῶν, τῶν συνελεύσεων καί κάθε εἴδους «ἀπόψεων» στίς διάφορες παιδαγωγικές καί ἐκπαιδευτικές μεθόδους!

Παντοῦ ὑπάρχει ἡ «στραγγαλισμένη τεκνοποιΐα» ἐκείνη ἀκριβῶς πού ὁ Πλάτωνας εἶχε καταγγείλει σάν τό χειρότερο κακό τοῦ Κράτους:

«Το πάντρεμα δίχως κανόνα... δεν ταυτίζεται με την Θρησκεία ἑνός Κράτους εὐτυχισμένων ἀνθρώπων, οὔτε οἱ Κυβερνῶντες θά τό ἐπιτρεψουν» (Πολιτεία 458)

Ἀναφορικά δέ μέ τήν ἐκτροπή

τῶν οἰκιακῶν ζώων ὁ Πλάτωνας καταλήγει:

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Χωρίς διάκριση τά θάζεις νά γεννοῦν ὅλα ἤ προτιμᾶς ἰδιαίτερα τά καλύτερα;

ΓΛΑΥΚΩΝ: Τά καλύτερα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Καί ἀκόμα τά νεώτερα ἤ τά πιό γέρικα ἤ ἰδιαίτερα ὅσα ἔχουν περισσότερο ἀκμαῖες τίς δυνάμεις τους;

ΓΛΑΥΚΩΝ: Τά δυναμωμένα (Πολιτεία 459)

Παρόμοιοι προσανατολισμοί οδηγοῦν στήν πολιτική νομοθεσία τῆς ἐπιλογῆς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μέ βάση τά ὅσα παραδεχθήκαμε, χρειάζονται οἱ καλύτεροι ἄνδρες νά ἑνώνονται μέ τίς καλύτερες γυναῖκες ὅσο πιό συχνά μποροῦν καί πιό σπάνια οἱ χειρότεροι μέ τίς χειρότερες καί χρειάζεται νά ἀνατραφοῦν ἄν τό κοπάδι μας ὀφείλει νά κρατηθεῖ στό ὕψος, τά παιδιά τῶν πρώτων καί ὄχι ἐκεῖνα τῶν δεύτερων (Πολιτεία 459).

Ο Πλάτωνας εἶναι χαρούμενος ὅταν μποροῦν νά συναντηθοῦν οἱ πιό ἔνδοξοι καί οἱ πιό ὄμορφοι ἀνάμεσα στούς ἄνδρες καί τίς γυναῖκες· προχωρεῖ ἀκόμα παραπέρα. Θά ἤθελε νά ὑποχρεώσει τήν ἐξουσία νά καταφύγει σέ κληρώσεις μέ σκοπό τό ζευγάρωμα τῶν ὄριμων νέων.

Γιά τά παιδιά ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐπιφυλάσει μιά φροντισμένη ἐκπαίδευση· δέν συμβαίνει ὅμως τό ἴδιο γιά τά παιδιά τῶν λιγότερο κατάλληλων ἀπό κληρονομική ἄποψη...

Ἕνας τσομπάνος ἤ ἕνας βοϊδολάτης, ἤ ἱπποτρόφος πού θά αναλάβει μιά ὁποιαδήποτε ἀγέλη καί ὅσα ἄλλα τέτοια πράγματα, δέν πρόκειται ποτέ νά ἐπιχειρήσει νά περιποιηθεῖ διαφορετικά τά ζῶα πού ἔχει ἀναλάβει, ἄν προηγουμένως δέν προχωρήσει στόν καθαρμό πού ταιριάζει σέ κάθε ἀγέλη.

Ἀφοῦ δέ διαχωρίσει τά ὑγιῆ ἀπό τά μή ὑγιῆ, καί τά εὐγενικῆς ράτσας ἀπό τά μή εὐγενικῆς, τά μέν θά τά ἐξαποστείλει σέ ἄλλες ἀγέλες, ἐνῶ τά ἄλλα θά τά περιποιηθεῖ (Νόμοι 735)

Κατά συνέπεια εἶναι ἀναγκαία ἡ ἔκθεση ὅλων τῶν κακοσχηματισμένων καί φιλάσθενων, ἡ ἐξαφάνιση ὅλων τῶν ἀνίκανων. Παρόμοιες ἀπαιτήσεις πού ἔχουν διατυπωθεῖ μέ χλευαστική πικρία καί μέ ἠθελημένο ἐπιθετικό τόνο ἀπό ἕναν διανοητή πού ἔχει ἀντιληφθεῖ ὅτι στήν ἐποχή του κανείς δέν θέλει νά ἀκούσει τό παραμικρό ἀναφορικά μέ τό πρόβλημα τῆς ἐπιλογῆς, τίς συναντοῦμε καί στόν Σοπενχάουερ.

Θά μποροῦσαν νά εὐνουχιστοῦν ὅλοι οἱ κατεργάρηδες, νά κλειστοῦν σέ μοναστήρια ὅλες οἱ ἀνόητες χῆνες, νά παραχωρηθεῖ σέ κάθε ἄξιο ἄνθρωπο ἕνα ὁλόκληρο χαρέμι, νά προσφερθοῦν στίς «ἔξυπνες καί πνευματώδεις κοπέλες, ἄνδρες πραγματικοί· μόνο ἔτσι θά μποροῦσε νά ξαναγεννηθεῖ πολύ σύντομα μιά γενιά, ἱκανή νά δώσει ζωή σέ μιά ἐποχή καλύτερη καί ἀπό ἐκείνη τοῦ Περικλῆ (Erblichkeit der Eigenschaften)

Αὐτό πού στόν Σοπενχάουερ φαίνεται περισσότερο σάν αὐτοσχεδιασμός στόν Πλάτωνα συνιστᾶ πρωταρχικό στοιχεῖο νομοθεσίας.

Γιά τούς ἄνδρες καί τίς γυναῖκες καθορίζεται μιά συγκεκριμένη ἡλικία γάμου· λαμβάνεται ἐπίσης μέριμνα γιά τήν ἀνάγκη τῆς ἐκπαίδευσης σέ σχέση μέ τήν φροντίδα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καί τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν. Ὁ Πλάτωνας ἔχει στόν νοῦ του πραγματικούς λειτουργούς σέ ὁμοιομορφία μέ τίς θέσεις του πάνω στήν ἰσότητα τῶν

πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν δύο φύλων ἄσχετα ἄν ἡ γυναίκα εἶναι σχηματισμένη διαφορετικά καί εἶναι πιό ἀδύναμη ἀπό τόν ἄνδρα.

Εἶχε τήν ἐντύπωση ὅτι παρόμοιοι λειτουργοί θά μποροῦσαν νά διαφυλάξουν τήν ζωή μέ τόν καλύτερο δυνατό τρόπο.

Ἡ ἐκπαίδευση τῆς νεολαίας ἔπρεπε στή συνέχεια νά ὁδηγήσει στήν μετέπειτα σωστή ἐκλογή τοῦ συζύγου, ἐκλογή πού ἔπρεπε νά στηρίζεται πάνω σέ μιά εὐαισθησία γιά τήν ὀμορφιά καί σέ μιά ἐνδυνάμωση τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς.

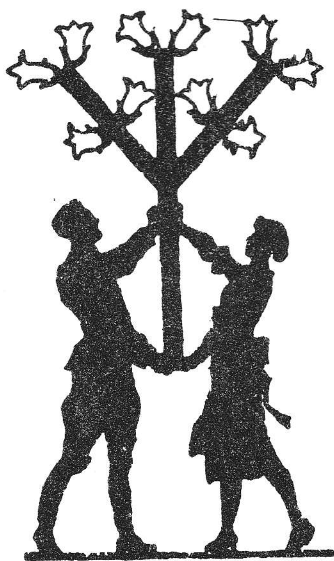
Οἱ νιόπαντροι, γυναίκα καί ἄνδρας πρέπει νά βάλουν καλά στό μυαλό τους ὅτι πρέπει νά προσφέρουν στήν Πολιτεία, τά καλύτερα καί ὀμορφότερα παιδιά (Νόμοι 783).

Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σέ μία ἐπιλογή πού δέν καθορίζεται ἀποκλειστικά ἀπό τήν ὑποκειμενική ἕλξη μιά πού τό βλέμμα ἐκείνου πού διαλέγει πρέπει νά εἶναι ἐκπαιδευμένο μέ τέτοιο τρόπο ὥστε νά λαμβάνει ὑπ' ὄψη του καί τήν οἰκογένεια τοῦ ἐκλεγόμενου προσώπου.

Διότι προκειμένου γιά σύναψη σχέσεων καί γιά μελλοντικό γάμο, εἶναι απαραίτητο νά ἀποκλείει κανείς τήν ἄγνοια τῆς οἰκογένειας ἀπό τήν ὁποία προέρχεται ἡ κοπέλλα καί ἐκείνης στήν ὁποία δίνεται, καί τοῦ μέλλοντος συζύγου, φροντίζοντας μέ κάθε τρόπο νά μήν κάνει κανείς κανένα λάθος σέ τέτοια πράγματα, ὅσο κάτι τέτοιο εἶναι δυνατόν.

Γιά χάρη μάλιστα τῆς μελέτης αὐτῆς πρέπει νά ὀργανώνονται οἱ διασυνδέσεις κατά τίς ὁποῖες τά ἀγόρια καί τά κορίτσια θά χορεύουν, καί συγχρόνως θά ἔχουν τήν εὐκαιρία νά βλέπωνται μέ κάποια εὔλογη δικαιολογία και σέ περιστάσεις πού προσφέρουν τίς κατάλληλες προφάσεις, νά παρουσιάζονται γυμνοί καί γυμνές μεταξύ τους, μέσα στά ὅρια βεβαίως τῆς συνετῆς ἀποστολῆς (Νόμοι 771-2).

Μιά σκέψη ἄξια ἑνός εὐτυχισμένου προβληματισμοῦ, ἡ πλαστικότητα τῆς κίνησης τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος πρέπει νά ἐκδηλώνει, ἄν εἶναι ντυμένο ἐλαφρά, αὐτό τό ἴδιο· ταυτόχρονα πρέπει να εκδηλώνει

τήν έκφραση μιας κάποιας ενάρετης ζωής και ψυχής...

Ἀπό ὁπουδήποτε λοιπόν καί ἄν προέρχεται καί ὅταν γίνει εἴκοσι πέντε χρόνων κάθε ἄνδρας που, ἀφοῦ ἐξετάσει καί ἀφοῦ καί ὁ ἴδιος τύχει ἐξετάσεως ἀπό ἄλλους, πιστεύει ὅτι βρῆκε ἕνα πρόσωπο τῆς ἀρεσκείας του κατάλληλο κατά τήν γνώμη του γιά γάμο καί δημιουργία παιδιών, πρέπει νά παντρευτεῖ πρίν συμπληρώσει τά τριάντα πέντε του χρόνια. Ἄς ἀκούσει ὅμως τόν τρόπο πού εἶναι σωστό καί ἐνδεδειγμένο ν' ἀναζητήσει τήν σύζυγό του γιατί πρέπει ὅπως ὑποστηρίζει ὁ Κλεινίας, μπροστά ἀπό τόν νόμο νά βάζει κανείς τό προοίμιο πού ταιριάζει στόν καθένα... ἄς ἀπευθυνθοῦμε λοιπό, στόν γόνο εὐγενῶν γονέων καί ἄς τοῦ ποῦμε: «Παιδί μου οἱ γάμοι πού θέλει κάποιος νά κάνει πρέπει νά τυγχάνουν τῆς ἐγκρίσεως ἐκείνων πού ἔχουν φρόνηση, καί οἱ ὁποῖοι θά σέ συμβούλευαν νά μήν ἀποφεύγεις τόν γάμο μέ φτωχούς ἀνθρώπους οὔτε νά ἐπιδιώκεις μέ ἰδιαίτερο ζῆλο τόν γάμο μέ πλούσιους ἀλλά ὅταν τἄλλα εἶναι ἴσα νά προτιμᾶς νά παντρεύεσαι μέ γυναίκα κάπως ὑποδεέστερη. Γιατί μιά τέτοια σμίξη θά ἀποβεῖ συμφέρουσα καί στήν πόλη καί στίς οἰκογένειες πού τήν συνάπτουν, δεδομένου ὅτι τό ὁμαλό καί τό σύμμετρο, ἀπό ἀπόψεως ἀρετῆς εἶναι χίλιες φορές καλύτερο ἀπό τό ἄκρατο (νόμοι 772-3).

συνεχίζεται

Στήριξε τήν αὐτοδυναμία μας

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ Κ.Κ. ΦΙΛΙΠΠΙΝΩΝ

Πολλούς ο παραπάνω τίτλος θά τους παραξενεύσει. Τι σημαίνει ο «πατριωτισμός του Κ.Κ. Φιλιππίνων»; Αφού «πατριωτισμός» καί «κομμουνισμός» είναι τ' άκρα αντίθετα. Αυτά λέει η λογική. Στην πολιτική όμως η λογική δε βοηθάει πολλές φορές να κατανοήσουμε σε βάθος ορισμένες πολιτικές καταστάσεις. Εξάλλου η εθνοκρατική σκέψη δε βασίζεται τόσο στη λογική, όσο στη νιτσεϊκή βουλησιοκρατία. Ας μη ξεχνούμε ότι εν ονόματι της «λογικής» και του «ρεαλισμού» δεν επιδιώξαμε την Ένωση με την Κύπρο και δεν αντιδράσαμε στον Αττίλα Ι και ΙΙ.

Ας επανέλθουμε όμως στην πολιτική κατάσταση των Φιλιππίνων. Ως γνωστό μέχρι πριν λίγο καιρό στις Φιλιππίνες είχαμε την στρατιωτική δικτατορία του Μάρκος. Επειδή όμως το λαϊκό κίνημα είχε λάβει μεγάλες διαστάσεις η Αμερική αποφάσισε ν' αλλάξει τοποτηρητή στη δύστυχη αυτή χώρα. Ξηλώθηκε έτσι ο Μάρκος και ανέλαβε η Ακίνο. Η Ακίνο δεσμεύτηκε προς τις ΗΠΑ ότι α) θα συνεχίσει να έχει εκτός νόμου το ΚΚΦ β) θα διατηρηθούν οι αμερικανικές βάσεις στον Ειρηνικό γ) το αμερικανικό κεφάλαιο θα συνεχίσει να ελέγχει την οικονομία. Κατά αυτό τον τρόπο γεννήθηκε η «δημοκρατία»...

Φτάνουμε τώρα στο ΚΚΦ. Το ΚΚ είχε ξεκινήσει πολλά χρόνια πριν ένοπλο αγώνα ενάντια στη στρατιωτική κυβέρνηση, και στα πιόνια του κεφαλαίου και του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Μέχρι εδώ τίποτα το σπουδαίο. Κομμουνιστές πολεμάνε μια χούντα. Πώς δικαιολογείτε ο τίτλος «ο πατριωτισμός του ΚΚΦ»; Λίγη υπομονή ακόμη.

Θα περίμενε κανείς ότι το ΚΚΦ θέλει να εγκαθιδρύσει ένα μαρξιστικό κράτος, υποχείριο της Μόσχας, εξαρτώμενο απ' τον διεθνή μπολσεβικισμό. **Εδώ έγκειται η διαφορά.**

Το ΚΚΦ δεν θέλει ν' ακούσει κουβέντα για την ΕΣΣΔ και τους υποτελείς δορυφόρους της. παράλληλα δε, και η ΣΕ όχι μόνο δεν υποστηρίζει τον αγώνα του ΚΚΦ αλλά έχει ταχθεί με πάθος **εναντίον του.** Γι' αυτό το λόγο η Σ.Ε. είχε άριστες σχέσεις με τον Μάρκος, **γιατί δεν μπορούσε να ελέγχει το ΚΚΦ. Πρέπει να είναι σ' όλους γνωστό ότι η Σ.Ε. προτιμάει να μην υπάρχει σε μια χώρα ένας κομμουνιστής, παρά να υπάρχει και να μην ελέγχεται απ' αυτή.** Άλλα παραδείγματα οι σχέσεις Μόσχας, Πεκίνου, Τιράνων, όπως και οι σφαγές των Τροτσκιστών από το ΕΑΜ. **Οι Φιλιππινέζοι κομμουνιστές αγωνίζονται αποκλειστικά για την πατρίδα τους.** Στην Ελλάδα έχουμε σαν αντιστοιχία το ΚΚΕ μ-λ. Μιλήστε μ' ένα μέλος του ΚΚΕ μ-λ και θα δείτε την τεράστια διαφορά που τον χωρίζει από ένα κνίτη.

Σίγουρα σαν εθνικιστής-επαναστάτης δε συμφωνώ με την ιδεολογία του ΚΚΦ και την πολιτική πρακτική της. Αναγνωρίζω όμως ότι το ΚΚΦ αγωνίζεται ενάντια στο σοβιετικό και αμερικανικό επεκτατισμό, για την εθνική ανεξαρτησία της

χώρας του και την εξάλειψη των κοινωνικών αδικιών.

Σε τελική ανάλυση προτιμάω το Φιλιππινέζο πατριώτη κομμουνιστή απ' τον σάπιο «εθνικόφρονα» που κάνει το σερβιτόρο στους τουρίστες και έχει τις κόρες του να «δουλεύουν» στα μπουρδέλα της Μανίλλας για να διασκεδάζουν τον αμερικανικό στόλο.

Ο πατριωτισμός δεν είναι «ταμπέλα» είναι πολιτική σκέψη και πράξη. Μήπως ο Μάο, ο Στάλιν ή ο Περόν δεν ήταν «εθνικιστές» ο καθένας για την πατρίδα του. Στις Φιλιππίνες το μόνο **πατριωτικό** κόμμα είναι το κομμουνιστικό. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να υποστηρίξουμε τον αγώνα του.

Έναν αγώνα υπέρ της πατρίδας και του σοσιαλισμού.

Ανδρέας Βούλγαρης

TELEX... TELEX... TELEX...

Λονδίνο: Επιτέλους ελεύθεροι οι John Tyndall και John Morse. Είναι πρώτη φορά, που αθωόνονται κάποιοι για αδίκημα «γνώμης».

Μιλάνο: Το περιοδικό Ideograma κάθε φορά γίνεται και καλύτερο, τόσο στην παρουσίαση όσο και στην ύλη.
Το τεύχος για τις πολυεθνικές είναι πολύ ενδιαφέρον. Ακόμα το περιοδικό αυτό δημοσιεύει άρθρα πολιτικά με χαρακτήρα εθνικοεπαναστατικό που έχουν μεγάλο ενδιαφέρον.

Παρίσι: Άνοιξε στο Παρίσι ένα καινούργιο βιβλιοπωλείο. Μολονότι ανήκει στη Νέα Γαλλική Δεξιά αξίζει να το επισκεφθήτε ή να τους ζητήσετε κατάλογο: Librerie Excalibur 8 Rue des Lionnais, 75005 paris. France.

Πάδοβα: Οι εκδόσεις di Ar κυκλοφόρησαν ένα βιβλίο πάνω στον HESS, του Eugene Bird, 290 σελίδες.
Το θέμα είναι γνωστό, γιατί αναφέρεται πάνω στο βιβλίο του παλαιού αμερικανού ταγματάρχη των φυλακών του Spandau.

Παρίσι: Δημιουργήθηκε στην Γαλλία, μια «παράλληλη» οργάνωση της Κ.Κ.Κ. που εκδίδει φυλλάδια εναντίον των εγχρώμων μεταναστών. Η οργάνωση αυτή φυσικά είναι παράνομη.

Νάντη: Έγινε το συνέδριο του «Τρίτου Δρόμου» με αντιπροσωπείες από την Ευρώπη. Δυστυχώς το Αντίδοτο δεν μπόρεσε να παραβρεθεί.

Βρυξέλλες: Πραγματοποιήθηκε στις 19 Μαρτίου το συνέδριο της COMITE DE LIAISON DES NATIONALISTES EUROPEENS

FRANCOIS DUPRAT: ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από την δολοφονία του F. Duprat. O Duprat έφυγε όταν αρκετοί από εμάς ξεκινούσαμε την πολιτική δράση. Αυτός όμως δεν ήταν ένας τυχαίος αγωνιστής.

Στην αρχή ήταν μέλος του κινήματος «OCCIDENT» και κατόπιν ένας από τους ηγέτες της «Ordre Nouveau».

Στη συνέχεια συνεργάσθηκε με πολλές εθνικοεπαναστατικές εκδόσεις και ειδικά στο περιοδικό «Ιστορία του Φασισμού».

Όλοι γνωρίζουμε τις βλακείες που οι αντιφασίστες διηγούνται για το φασισμό. O Duprat όμως έγραψε την ιστορία από την δικιά μας πλευρά. Αρκετοί συναγωνιστές έχουν γράψει, αλλά περισσότερο από το να γράφουν την ιστορία του φασισμού, απολογούντο.

O Duprat πήγε πολύ μακριά. Ανέλυσε, δημοσίευσε ντοκουμέντα, έγραψε άρθρα, απέδειξε αυτό που ήθελε. Πολλούς τους ενόχλησε που ο Duprat έκανε κριτική στον φασιμό. Αλλά αυτούς που ενόχλησε ήταν πάντα οι ηλίθιοι που όλοι γνωρίζουμε.

Ένα από τα έργα του «Le campagne de las WAFFEN-SS» είναι δύο τόμοι, που για όσους ενδιαφέρονται για την εποχή αυτή, είναι ότι καλλίτερο υπάρχει.

Δημιούργησε «Σχολή» για όσους ενδιαφερόταν με έναν αξιόλογο αριθμό από γάλλους καί ξένους συνεργάτες. Όλη αυτή την δουλειά την έκανε χωρίς να σταματήσει να είναι ένας ακτιβίστας αγωνιστής.

FRANÇOIS DUPRAT

O F. Duprat καταγόταν από μια αριστερίστικη οικογένεια, και μικρός ανήκε σε ομάδες τροτσκιστών. Πολύ γρήγορα ο σοσιαλισμός του μετατρέπεται σε ένα αντιϋλιστικό Εθνικισμό. Στα 18του χρόνια είναι μέλος της οργάνωσης «Jeune Europe».

Αγωνίζεται με τον ΟΑΣ για μια Γαλλική Αλγερία. Έτσι γνωρίζει τις φυλακές του Ντε Γκωλ.

Γίνεται μέλος του κινήματος «OCCIDENT».

Με την απαγόρευση της Occident δημιουργείται η «Ordre Nouveau» το 1969, που γίνεται μέλος της. Συνεργάζεται με διάφορα περιοδικά και εκείνη είναι η περίοδος που γράφει τα πιο γνωστά του βιβλία. Με την απαγόρευση της Ο.Ν., ακολουθεί την τάση που δημιουργεί το Front National μαζί με τον Le Pen και τον Alain Renault.

Τότε δημιουργεί την «Revue De l' Histoire du Fascisme» και την «Cahiers Europeens».

Το 1974 γίνεται απόπειρα εναντίον του στο σπίτι του στην Maison-

Lafitte χωρίς σοβαρά τραύματα. Λίγους μήνες πριν την δολοφονία του, οι αρχές αρνούνται να του δώσουν άδεια οπλοφορίας για την άμυνά του.

Ο Duprat δολοφονείται από μια βόμβα που ήταν τοποθετημένη σε αυτοκίνητο και πυροδοτήθηκε ηλεκτρονικά από απόσταση. Χαρακτηριστική ενέργεια των μυστικών υπηρεσιών που όμως οι σιωνιστές πρέπει να έβαλαν το χεράκι τους. Ας μην ξεχνάμε ότι ο Duprat είχε πολλούς εχθρούς ανάμεσα στους «εθνικιστές» της σημερινής ευρωδεξιάς.

Ο Duprat ανήκε στην κεφαλή της Εθνικιστικής επαναστατικής τάσης στο Front National.

Δεν είμαι ποιητής για να γράψω στίχους αφιερωμένους σε Αυτόν. Αρκούμαι στους στίχους του «Horst Wessel Lied» «το πνεύμα των νεκρών συντρόφων βρίσκεται πάντα στις γραμμές μας...» Σύντροφε Duprat: Είσαι ένας από τους Ήρωές μας, όπως αυτούς που σκοτώθηκαν στις χιονισμένες στέππες.

FRANCOIS DUPRAT: ΠΑΡΩΝ

Γ.Σ.

EL TRIDENTE Informa :

CENA DE HERMANDAD EUROPEA.

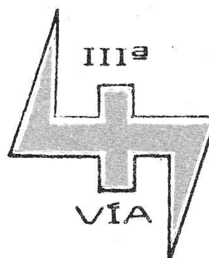
21-N : MADRID CAPITAL DE LA IDENTIDAD EUROPEA

El pasado 21 de noviembre , tuvo lugar en los salones LEOS DE Madrid , una cena de AFIRMACION Y HERMANDAD EUROPEA. Bajo el lema :

TERCERA VíA : ALTERNATIVA DE FUTURO

cerca de dos centenares de camaradas europeos , reafirmarón sus señas comunes de identidad y su común combate contra el IMPERIALISMO yankee -soviético. El nacionalismo europeo es en efecto el enemigo más grande del imperialismo porque éste pesa sobre nosotros desde hace más de cuarenta años. Nuestro combate es sobre todo anti-imperialista y es necesario anotar que si bien los pueblos norteamericano y ruso no son nuestros enemigos , los sistemas que los dirigen actualmente son las principales potencias imperialistas que se oponen al porvenir de la NACION EUROPEA.

EUROPEOS DEL BALTICO , EUROPEOS DE LOS FIORDOS ESCANDINAVOS , EUROPEOS DE LAS VASTAS LLANURAS BRUMOSAS DE UCRANIA , DE LAS SELVAS GERMANICAS Y DE LOS MONTES BALCANICOS , EUROPEOS DE LOS LAGOS DE IRLANDA , DE LAS COSTAS DEL ATLANTICO A LAS COSTAS MEDITERRANEAS , TODOS ESTAMOS NUTRIDOS DE UNA MISMA SANGRE , UNIDOS POR LOS MISMOS VALORES.

VALORES SIMBOLIZADOS POR LOS TRES COLORES INDO-EUROPEOS , EL NEGRO , EL BLANCO Y EL ROJO QUE REPRESENTAN LA FUERZA , LA ESPIRITUALIDAD Y EL GENIO CREATIVO INHERENTE A NUESTROS PUEBLOS.

Asturianos , gallegos , castellanos , valencianos , cántabros , andaluces , vascos y madrileños , confraternizaron durante unas horas con camaradas franceses , belgas , rumanos , griegos y portugueses. De entre estos últimos cabe señalar la participación de TROISEME VOIE y su sección universitaria del GUD , el PFN belga , JOVEN REVOLUCAO(Portugal) y la publicación griega TO ANTIDOTO. Se recibieron adhesiones del NATIONAL FRONT(UK) , MAN(portugués) , TORION(Italia) , así como de gran cantidad de particulares que por diversos motivos , no pudieron acudir.

Organizó la Plataforma por la TERCERA VÍA EUROPEA.

EUROPA
JUVENTUD
REVOLUCION!!

Ο OTTO STRASSER Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΤΡΙΤΗ ΘΕΩΡΙΑ

Τα ιδανικά που υπερασπιζώμαστε δεν είναι ούτε πρόσφατα ούτε εκτός πραγματικότητος. Εδώ και καιρό στοχαστές και θεωρητικοί προσπάθησαν να λύσουν το πρόβλημα που τίθεται από την αναζήτηση μιας κοινωνίας πιο δίκαιης, αρνούμενοι κάθε είδος δικτατορίας. Σαν παραδείγματα μπορούμε να αναφέρουμε τον Προυντόν, τον Στίρνερ, τον Μπακούνιν, τον Σορέλ, τον Κροπότκιν, ή πιο κοντά σε μας, τον Γκάντι, τον Περόν, τον Νάσσερ ή τον Καντάφι. Αλλά προαισθανώμαστε αντιρρήσεις: αυτοί οι θεωρητικοί είναι σχετικά παλιοί, ενώ οι αρχηγοί Κρατών που αναφέρονται συνάντησαν καταστάσεις πολύ διαφορετικές από τις δικές μας... Γι' αυτό, μας φάνηκε πιο αποτελεσματικό να σταματήσουμε στο πολιτικό μήνυμα που μας άφησε ένας σύγχρονος, ο ΟΤΤΟ STRASSER, που πέθανε τον Αύγουστο του 1975, και του οποίου οι ιδέες είναι σχετικά πολύ πιο γνωστές.

Ας το πούμε από την αρχή, ο Στράσσερ είναι ένας εθνικοσοσιαλιστής θεωρητικός, και αφού μιλάμε γι' αυτόν χρειάζονται μερικές εξηγήσεις. Όπως πολλοί νεαροί Γερμανοί στον Μεσοπόλεμο, ο Στράσσερ προσανατολίσθηκε προς την επανάσταση που απέρριπτε τόσο τα σφάλματα του κομμουνισμού όσο και το καπιταλιστικό σύστημα. Το ιδανικό του, που το μοιραζόταν εξ άλλου με τον αδερφό του Γκρέγκορ που δολοφονήθηκε το 1934 με διαταγή του Χίτλερ, ήταν ένας σοσιαλισμός προσαρμοσμένος στις Γερμανικές πραγματικότητες και στο Ευρωπαϊκό πνεύμα: άρα ένας εθνικός σοσιαλισμός... Αρχηγός αυτού που σήμερα θα μπορούσαμε να ονομάσουμε αριστερά πτέρυγα, δηλαδή σοσιαλιστική, του N.S.D.A.P., ο Στράσσερ διέκοψε με τον Χίτλερ το 1933 και έγινε ο μεγαλύτερος εχθρός του. Οργάνωσε ένα δίκτυο παρανόμου πολιτικής αντιστάσεως – το «Μαύρο Μέτωπο» – που είχε γερές εργατικές και αγροτικές βάσεις... Μετά τον πόλεμο, είχε πολλά προβλήματα, καθώς οι κομφορμιστές ήθελαν να εμποδίσουν την αναγνώριση της αντιχιτλερικής δραστηριότητός του. Επιστρέφοντας στην χώρα του το 1954, ίδρυσε την Γερμανική Σοσιαλιστική Ένωση και την εφημερίδα «Γερμανική Ελευθερία».

«Η Γερμανία έχει ανάγκη από εργασία και κοινωνική δικαιοσύνη. Ο σοσιαλισμός μας θα πρέπει να είναι εθνικός για να διατηρήσουμε την προσωπικότητά μας και όχι για να καταπιέζουμε τους άλλους λαούς».

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΣΜΟΥ

Ο Στράσσερ ορίζει επίσης ένα οικονομικό, πολιτικό και πολιτιστικό πρόγραμμα που θα ανακεφαλαιώσουμε διαλέγοντας μερικά αποσπάσματα:

«Το Κράτος πρέπει να κατέχη το έδαφος και να το παραχωρή στους ιδιώτες. Στην γη του ο καθένας είναι ελεύθερος να κάνει ότι θέλει αλλά... δεν μπορεί ούτε να πουλήσει ούτε να επινοικιάση την ιδιοκτησία του Κράτους. Κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος, εξαρτάται από την εργασία του και από την επιτυχία του. Αυτό αφορά τα ακίνητα και τα βιομηχανικά αγαθά, μη – πολλαπλασιαζόμενα στο άπειρο». Στο πολιτικό επίπεδο ο Στράσσερ είναι σαφής»: «Είμαστε για τον ομοσπονδισμό που αντιστοιχεί καλύτερα στις φυσικές Γερμανικές δομές από όσο ο συγκεντρωτισμός... Κάθε καντόνι θα πρέπει να διοικείται από υπαλλήλους καταγόμενους από την ίδια περιοχή... Ο μιλιταρισμός θα καταργηθή: θα υπάρχη είτε ένας μικρός στρατός επαγγελματικός είτε μια πολιτοφυλακή... Χρειάζεται μια νέα τάξη που να αποκαθιστά την αρμονία ανάμεσα στο άτομο και την κοινότητα και ανάμεσα στους διαφορετικούς λαούς.

Αρμονία που αποκλείει κάθε ιδέα δικτατορίας: ούτε δικτατορία των τάξεων ούτε δικτατορία των φυλών».

Η ΡΗΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Στις 4 Ιουλίου 1933, οι λίγες εφημερίδες που ελέγχονταν ακόμα από τον Στράσσερ, είχαν για τίτλο: «ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΝ ΤΟ N.S.D.A.P.» και ο αρχηγός τους εξηγεί: «Για μας ο εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε πάντοτε ένα αντι-ιμπεριαλιστικό κίνημα χωρίς καμιά τάση να κυριαρχήση σε άλλους λαούς και άλλες χώρες. Είναι πριν απ' όλα η μεγάλη αντι-θέση του διεθνούς καπιταλισμού και πρέπει να πραγματοποιήση την κοινωνική ιδέα που ο κομμουνισμός εβίασε. Για μας σοσιαλισμός σημαίνει μια οικονομία που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες του έθνους. Όλοι οι εργαζόμενοι συμμετέχουν, τόσο στην ιδιοκτησία όσο και στην διεύθυνση και τα κέρδη. Πρέπει λοιπόν το δικαίωμα της διευθύνσεως που συνδέεται με το δικαίωμα της ιδιοκτησίας να καταργηθή».

Από την εξορία του, μετά την εισβολή του Χίτλερ στην Τσεχοσλοβακία, ο Στράσσερ απηύθυνε ένα μήνυμα στα μέλη του N.S.D.A.P.: «Αυτά που βλέπετε γύρω σας, είναι ο εθνικοσοσιαλισμός που ονειρευόσαστε;... Αναγνωρίζεστε αλληλέγγυοι με αυτούς που καταπιέζουν χιλιάδες Γερμανών πολιτών που το μόνο τους έγκλημα είναι ότι δεν μπόρεσαν να αλλάξουν τις ιδέες τους όπως αλλάζουμε ένα πουκάμισο;» Αυτή η έκληση εσυνέχιζε στον ίδιο τόνο, αποδοκιμάζοντας την επίθεση κατά των ξένων χωρών και καλώντας τους Γερμανούς στον αγώνα κατά του Χίτλερ για μια νέα Γερμανία, εθνική και ελεύθερη αποφασισμένη να υπερασπίση την κοινωνική δικαιοσύνη και έτοιμη να συνεργασθή με την Ευρώπη».

Η ΕΥΡΩΠΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΡΑΣΣΕΡ

Στο επίπεδο επίσης της Ευρώπης, ο Στράσσερ διεκήρρυσε τον ομοσπονδισμό: «Διέβλεπα μια Ευρωπαϊκή ομοσπονδία: μια αφοπλισμένη και αλληλέγγυη Ευρώπη στην οποία κάθε χώρα θα διατηρούσε την αυτοδιοίκησή της, τα έθιμά της, την θρησκεία της. Την κατάργηση των τελωνειακών συνόρων, ένα είδος ευρωπαϊκής αυταρκίας, μια ελεύθερη ανταλλαγή στον οικονομικό και πολιτιστικό τομέα».

Επανεξετάζοντας μετά 30 χρόνια αυτές τις θέσεις, ο Στράσσερ έλεγε: «Αυτή η ιδέα και αυτή η αντίληψη είναι πάντοτε επίκαιρες και αντιπροσωπεύουν τον μόνο δρόμο για την ενότητα της Ευρώπης. Είμαστε πολύ αρχαίοι λαοί για να μπορέση να βρεθή και να πραγματοποιηθή κάποια άλλη λύση».

Το 1968, ο Στράσσερ διευκρίνιζε τις θέσεις του κινήματός του, της Γερμανικής Σοσιαλιστικής Ενώσεως: «Διεκδικούμε αυτό που διεκδικούσε άλλοτε ο εθνικοσοσιαλισμός των αδελφών Στράσσερ: μια ουδέτερη Γερμανία, σε μια ουδέτερη, ανεξάρτητη και ειρηνική ομοσπονδιακή Ευρώπη. Το πεπρωμένο της Ευρώπης μας, πρέπει μέσα μας να το αναζητήσουμε, μαζί με τους Μεσογειακούς και τους Βορειο-Αφρικανούς που τόσα χρόνια μοιράστηκαν τα πεπρωμένα μας, μέσα στην χαρά και τον πόνο».

Και η τελευταία φράση του τελευταίου βιβλίου του Στράσσερ: «Το Μαύρο Μέτωπο κατά του Χίτλερ» είναι πολύ αποκαλυπτικό: «Πώς να μην θέλουμε να ξεφύγουμε από τα ερείπια του πολέμου, από την κυριαρχία δηλαδή των δύο υπερδυνάμεων, κατευθυνόμενοι προς αυτήν την Ευρώπη που δεν είναι μόνο η ελπίδα μας να αναγεννηθούμε;» Το συμπέρασμα είναι ανώφελο, γιατί έχοντας αφομοιώσει την πολιτική σκέψη του Στράσσερ, είναι φανερό ότι συμπίπτει σε μεγάλο μερος με την δική μας σκέψη: τοπικές ομοσπονδίες, Ευρωπαϊκή ομοσπονδία, κοινωνική πρόοδος και επιχειρήσεις που θα ανήκουν στους εργαζομένους σ' αυτές, διαμεσογειακή συμμαχία και αλληλεγγύη με τους Άραβες, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Ίσως αυτός ο μεγάλος παραγνωρισμένος στα μάτια μερικών, να έκανε το σφάλμα να έχη δίκιο πολύ νωρίς.

FRANCIS DESSART

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ
ΘΕΣΙΣ

ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ
ΚΑΙ «ΦΑΚΕΛΟΣ»
ΘΕΣΙΣ

Μπροστά στις Φοιτ. Εκλογές

Η προεκλογική κίνηση στους πανεπιστημιακούς χώρους άρχισε. Γι άλλη μια φορά καλούνται οι φοιτητές να βγάλουν τους αντιπροσώπους τους στα διοικητικά συμβούλια των σχολών τους. Ένα όμορφο παραμύθι συνεχίζεται και φέτος (Δεν πρέπει να έχουμε παράπονο).

Πανώ, αφίσσες, συγκεντρώσεις, ομιλίες, για την κάθε παράταξη που διεκδικεί την νομή της εξουσίας, μέσα από δημαγωγικά συνθήματα και εξαγγελίες.

Για ένα ενωμένο, λαϊκό φοιτητικό Κίνημα (Φ.Κ.). που θα δώσει την πάλη μαζί με τους εργάτες για μια σοσιαλιστική Ελλάδα φωνάζουν οι Μπολσεβίκοι.

Για ένα φιλελεύθερο διέξοδο στην κοινωνία, για ένα καλύτερο τεχνοκρατικό αύριο, λένε τα παιδάκια τη ΔΑΠ, και πλέουν σε πελάγη ευτυχίας. (Που 'σαι Ανδριανόπουλε να τους δεις).

Όσο για τα παιδιά της ΠΑΣΠ (φοιτ. ΠΑΣΟΚ) άστα να πάνε. Δέν έχουν τι να πουν πλέον και αρκούνται στο ρόλο του κυβερνητικού έργου.

Οι άλλοι του Δημοκρατικού Αγώνα (ΚΚΕ) οι κουλτουριάτηδες ντε, δεν ασχολούνται και πάρα πολύ με το πανεπιστήμιο. Τους τρώει πολλές ώρες ο αγώνας τους, για τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων και των τραβεστί στην κοινωνία.

Έτσι είναι τα πράγματα, έτσι έχουν διαμορφωθεί οι καταστάσεις σήμερα στο Ελληνικό Πανεπιστήμιο.

Μέσα απ' αυτό το νεκροζώντανο Φ.Κ., αποπροσανατολισμένο πλήρως από στόχους και επιδιώξεις, θέλουν οι συνδικαλισταράδες των κομμάτων να φτιάξουν καλύτερα Α.Ε.Ι;

Μα γιατί δεν μας λέτε πως, να το μάθουμε και μεις. Μήπως με ψηφίσματα για την Νικαράγουα, την Χιλή, και για τα ανθρώπινα δικαιώματα των Ζουλού και των κάφρων;

Τα φοιτητικά προβλήματα παραμένουν άλυτα, και συσσωρεύονται συνεχώς, μα οι φοιτητοπατέρες κόπτοντας, για το ποιός θα ερμηνεύσει πιο σωστά το μαρξιστικό δόγμα.

Η πνευματική καλλιέργεια, και η επιστημονική μόρφωση έρχονται τελευταίες.

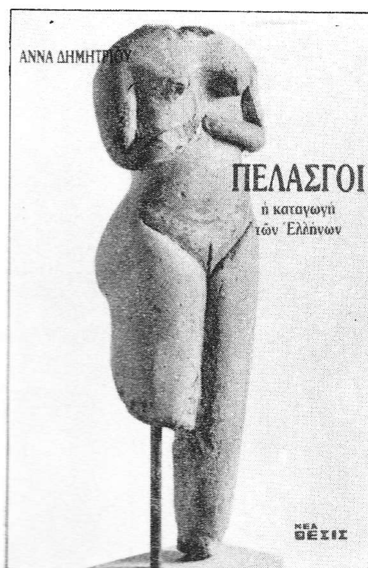
Έτσι κατρακυλάει το Φ.Κ. στο βούρκο; τα προβλήματα των φοιτητών μπορεί να εκκρεμούν, αλλά δεν πρέπει να έχουμε παράπονο, γίνονται εκλογές.

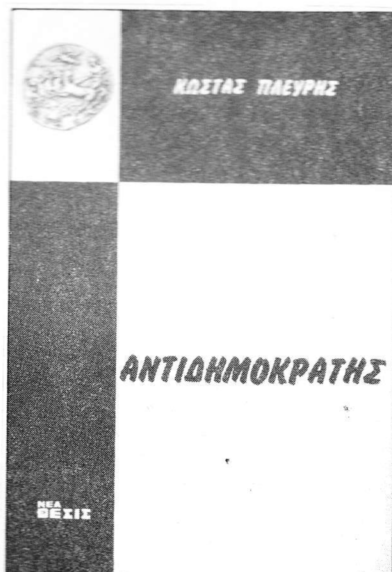
Πάνω σ' αυτό το θέμα έχουμε να δηλώσουμε: Εμείς οι εθνικιστές-κοινωνιοκράτες φοιτητές, για άλλη μια φορά θ' απέχουμε, από την ενορχηστρωμένη απάτη των φοιτητικών εκλογών.

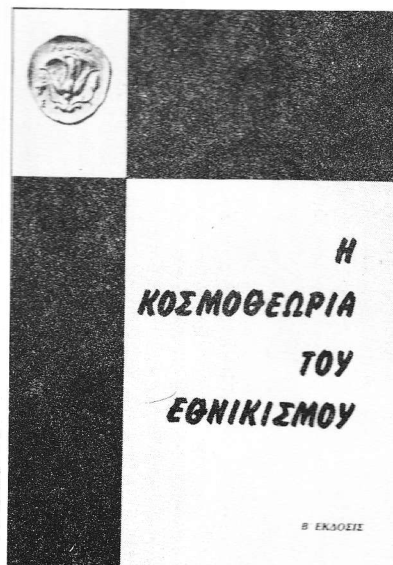
Έτσι απαντούμε στην συμπαιγνία του συστήματος.

ΔΗΜΗΤΡΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ
και ΓΛΩΣΣΑ
ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

ΑΝΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΕΛΑΣΓΟΙ
ή καταγωγή
τῶν Ἑλλήνων
ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ
ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

Η
ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ
Β ΕΚΔΟΣΙΣ

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 1

Ο ΑΣΤΙΚΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ
MICHAEL KUHNEN
TELEX
ΑΣΤΙΚΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ - Β.ΗΠΕΙΡΟΣ

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 2

TELEX

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 3

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ
Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΟΙ ΗΡΩΕΣ υπό: Θ. Καρλάυλ

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 4

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 5

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 6

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 7

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 8

MISHIMA
ΠΛΑΤΩΝ ο φύλαξ της Ζωής
THULE: Οι πρόδρομοι
ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗΝ ΜΑΔΡΙΤΗ

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 9

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)
Η επιστροφή του Σιωνισμού στην ΕΣΣΔ
ULSTER

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 10

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 2.000
ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΤΟΥ 1933 ΚΑΙ ΟΙ «ΝΑΝΟΙ» ΤΟΥ 1988
Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 11

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΙΤΟΥ: Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ
HANS GÜNTHER: ΠΛΑΤΩΝ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ(IV)
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
CHARLES GULBERT: Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ
ΠΕΝΘΕΑ: ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ-ΡΙΚΟΦ. Η ΔΕΞΙΑ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

το αντίδοτο — ΤΕΥΧΟΣ 12

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΙΤΟΥ: Ο ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΕΞΙΑΣ»
ΦΩΤΗ ΚΑΤΣΗ: Η... ΕΘΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΗΜΕΡΑ
ΠΕΝΘΕΑ: Ο ΓΚΟΜΠΙΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΦΥΛΩΝ
ΓΙΑΝΝΗ ΣΟΡΩΤΟΥ: ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΣΙΔΗΡΑΣ ΦΡΟΥΡΑΣ